

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Arbeidshof te Brussel (Belgia) — Interpretarea articolelor 39 CE și 42 CE și a Directivei 98/49/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 privind protecția dreptului la pensie suplimentară al lucrătorilor salariați și al lucrătorilor care desfășoară activități independente care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 209, p. 46, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 91) — Inacțiunea Consiliului — Salariat angajat succesiv la sediile aceluiași angajator în mai multe state membre (în afara unei detașări) și supunerea acestuia de fiecare dată la sistemul de pensie complementară local

Dispozitivul

1. *Articolul 48 TFUE nu are un efect direct care poate fi invocat de un particular împotriva unui angajator din sectorul privat în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate instanțele naționale.*

2. *Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune, în cadrul aplicării obligatorii a unei convenții colective de muncă:*

— *neluării în considerare, în vederea stabilirii stagiului de cotizare pentru drepturile definitive la pensie suplimentară într-un stat membru, a anilor de muncă pe care lucrătorul i-a prestat deja pentru același angajator la sediile de activitate ale acestuia situate în diferite state membre și în temeiul aceluiași contract de muncă global și*

— *calificării unui lucrător care a fost transferat de la un sediu de activitate al angajatorului său situat într-un stat membru la un sediu de activitate al aceluiași angajator situat într-un alt stat membru drept lucrător care și a încetat voluntar activitatea la acest angajator.*

(¹) JO C 312, 19.12.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 10 martie 2011 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Cour de cassation — Franța) — Charles Defossez/Christian Wiart, în calitate de lichidator al societății de Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

(Cauza C-477/09) (¹)

(Trimitere preliminară — Directivele 80/987/CEE și 2002/74/CE — Insolvabilitatea angajatorului — Protecția lucrătorilor salariați — Plata drepturilor salariale neachitate ale lucrătorilor — Stabilirea instituției de garantare competente — Garanție mai favorabilă în temeiul dreptului național — Posibilitate de a se prevala de această garanție)

(2011/C 139/09)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Charles Defossez

Pârâți: Christian Wiart, în calitate de lichidator al societății Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Cour de cassation (Franța) — Interpretarea articolului 8a din Directiva nr. 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului, astfel cum a fost modificată prin Directiva nr. 2002/74/CE (JO L 270, p. 10, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 149), coroborat cu articolul 9 din aceeași directivă — Determinarea instituției de garantare competente pentru plata drepturilor salariale neachitate ale salariaților — Instituția de garantare din statul membru pe al cărui teritoriu lucrătorii își exercită de obicei activitatea — Posibilitatea lucrătorilor salariați de a se prevala de garanția mai favorabilă a instituției la care se asigură și la care cotizează angajatorul acestora în temeiul dreptului național

Dispozitivul

Articolul 3 din Directiva 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului, în versiunea anterioară celei rezultate din modificarea sa prin Directiva 2002/74/CE, trebuie interpretat în sensul că, pentru plata drepturilor salariale neachitate ale unui lucrător care și-a exercitat în mod obișnuit activitatea salariată într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul angajatorului său, declarat insolvabil înainte de 8 octombrie 2005, în cazul în care respectivul angajator nu este stabilit în acest alt stat membru și își îndeplinește obligația de a contribui la finanțarea instituției de garantare în statul membru în care are sediul, această din urmă instituție este cea căreia îi revin obligațiile prevăzute la acest articol.

Directiva 80/987 nu se opune ca o legislație națională să prevadă că un lucrător se poate prevala de garanția salarială a instituției naționale, în conformitate cu legislația statului membru în cauză, cu titlu complementar sau subsidiar în raport cu cea oferită de instituția desemnată ca fiind competentă în temeiul directivei, atât timp cât respectiva garanție oferă lucrătorului un nivel superior de protecție.

(¹) JO C 37, 13.2.2010.